

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 194. Earl Hines verlieten we in deel 91 na "Grand Terrace Shuffle" van 12 juli 1939. Ik ga verder op 13 februari 1940 met een stuk van Reginald Foresythe, van Caraïbische afkomst in Londen geboren, die een tijd in Chicago voor Earl Hines werkte en daar o.a. de tune ^{voor} de band schreef: "Deep forest".

plaat 1 Earl Hines a/h Orchestra: Deep forest (Reginald Foresythe, Razaf, Hini-2/laatste - 2:29 - RCA PM 42412

"Deep forest" van Reginald Foresythe die vooral bekend werd door curieuze werkjes als "Dodging a divorcee" en "Serenade to a wealthy widow" waarin hij schreef voor in jazz ongebruikelijke instrumenten als fagot. Earl Hines and his Orchestra speelde het stuk op 13 februari 1940 in New York City voor het RCA Victor-merk Blue Bird, de solisten naast Earl Hines waren Bob Crowder-tenorsaxofoon die ook het arrangement schreef, Eddy Simms-trompet, Omer Simeon-klarinet. Dit is de complete bezetting: Walter Fuller, Milton Fletcher en Eddy Simms-trompetten. Ed Burke, John 'Streamline' Ewing en Joe McLewis-trombones. Leroy Harris en George Dixon-altsaxofoon maar Dixon speelde ook trompet, Bill Crowder en Jimmy Mundy-tenor, Omer Simeon-baritonsaxofoon. Earl Hines-piano, Claude Roberts-gitaar, Quinn Wilson-bas, Alvin Burroughs-drums. Jimmy Mundy was drie maanden voor deze session in plaats van Budd Johnson gekomen, dit is zijn arrangement van "Number 19".

plaat 2 Earl Hines a/h Orchestra: Number 19 (Earl Hines) II-1/1 - 2:48 - idem

"Number 19" van Earl Hines, gearrangeerd door Budd Johnson, soli door Alvin Burroughs-drums, George Dixon-altsaxofoon, Bob Crowder-tenorsaxofoon en Walter Fuller-trompet. Blue Bird-New York City, 13 februari 1940. De 26ste nam Hines twee pianosolos op, waarbij vermeld wordt dat het om een Storytone instrument ging. Dat klonk zo in "Body and soul".

plaat 2 Earl Hines: Body and soul (Sour, Heyman, Green) 1/3 - 2:49 - idem

"Body and soul" op een Storytone piano, naar ik vermoed, want ik ken niets over vinden, een instrument van geheel of gedeeltelijk nieuwe constructie, waarvan nooit meer gehoord werd, het ding was dan ook vals en zweefde. Earl Hines solo voor Blue Bird in New York City op 26 februari 1940. We gaan weer naar het orkest, dat op 19 juni opnam - er was één verandering bij de trompetten: Shirley Clay was op de plaats van Milton Fletcher gekomen, "Call me happy".

plaat 2 Earl Hines a/h Orchestra: Call me happy (Buster Harding, Skylar) 1/6 - 2:37 - idem

⌘ bij de tenorsaxofoons was Jimmy Mundy vervangen door Budd Johnson die even bij Johnny Long gespeeld had.

Ed Burke
trombones

Fer Gray
Harris
altsaxofoon

Minus één
zelfs wel
een piano.

Jimmy Mundy
4.11.83

"Easy rhythm" van de toenmalige top-arrangeur Jimmy Mundy: geboren 28 juni 1907, overleden 24 april 1983, bijna 76 jaar oud.

Tenorsaxofonist Bingie Madison, 1902-1978, hij speelde o.a. bij Luis Russell en Louis Armstrong, is daarentegen nauwelijks bekend als arrangeur, maar maakte toch dit vrij vooruitstrevende arrangement voor "In swamplands".

plaat 2 Earl Hines a/h Orchestra: In swamplands (H.Fredericks, B.Madison)
2/7 - 2:49 - idem

"In swamplands", met 8 maten trombone door Streamline Ewing en de tenorsaxofoon van Budd Johnson. Earl Hines and his Orchestra voor Blue Bird in Hollywood, 2 december 1940, slot van NOS Jazz-geschiedenis 194, MdR.

0 0 0 0 0

NA 119 682

29:05

opn. 6.7.83